

כ"ב שבט

יארצייט-הילולא הל"ד של הרבנית
הצדקנית מרת חי' מושקא ע"ה ז"ל

החמש

הרבנית חי' מושקא שניאורסאהן

Marking the 35th Yahrzeit of

REBBETZIN CHAYA MUSHKA

SCHNEERSON ע"ה ז"ל

פרקי המשניות של אותיות השם

חיה מושקא

MISHNAYOS FOR CHOF BEIS SHEVAT

EST. *by the*
CHOF BEIS SHEVAT תשמ"ח 5748
REBBE

MyKerenHachomesh.org

KEREN HACHOMESH CHARITABLE FOUNDATION

ע"ש הרבנית הצדקנית מרת חיי מושקא ע"ה ז"ל שניאורסאהן
מיסודו של כ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל זצוקללה"ה נבג"מ ז"ע שניאורסאהן מליובאוויטש
ESTABLISHED BY THE LUBAVITCHER REBBE
IN MEMORY OF REBBETZIN CHAYA MOUSSIA SCHNEERSON

ב"ה, כ"א שבט תשפ"ג

February 13, 2023

In honor of Chof Beis Shevat, *yahrzeit* of Rebbetzin Chaya
Mushka Schneerson ז"ל ע"ה we are pleased to present
this handy study companion.

In keeping with the traditional custom of studying
Mishna corresponding to the name of the departed, we
bring you the Mishnayos associated with the Rebbetzin's
names.

Following the Rebbe's directive to give to *tzedaka* in
the Rebbetzin's memory, following is information on the
Keren Hachomesh Charitable Foundation.

We are running an online fundraiser in which every
donation is doubled by generous matchers. Please visit
MyKerenHachomesh.org and use the occasion of the
Rebbetzin's *yahrzeit* to honor her legacy with a generous
gift to the fund that carries her name.

THE REBBE ESTABLISHES KEREN HACHOMESH

On the 22nd of Shevat 5748, February 10, 1988, the Lubavitcher Rebbe, Rabbi Menachem M. Schneerson, returned from the funeral of his wife of 60 years, Rebbetzin Chaya Mushka Schneerson, led the afternoon prayers and recited Kaddish in their home on President Street in Brooklyn. The Rebbe's profound sadness was palpable.

That afternoon, the Rebbe immediately channeled his personal loss into a project of good by forming a charitable foundation to serve as a living memorial for his beloved wife. The Rebbe named the foundation: Keren HACHOMESH, an acronym for "Harabbanit Chaya Mushka Schneerson," serving a variety of causes, primarily educational and social services for women and girls.

On the Rebbetzin's second yahrzeit, the Rebbe asked that charity be given in her memory, preferably in amounts equivalent to the numerical value of the name Chaya Mushka: 470.

As a fund that holds profound personal significance to the Rebbe, the participation in its efforts is indeed a privilege and honor.

THE REBBETZIN

Rebbetzin Chaya Mushka Schneerson was born on the 25th of Adar in 1901, in Babinovitch near the Russian city of Lubavitch. She was the second of three daughters of Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn, the sixth Rebbe of Lubavitch. In 1928, she married Rabbi Menachem M. Schneerson, the seventh Rebbe of Lubavitch. The Rebbetzin passed away in 1988, on the 22nd of Shevat.

The Rebbetzin was an exceptionally brilliant and erudite woman. She carried the mantle of her revered and exalted position in a most humble and unpretentious fashion. Her striking regal bearing, her gentle sense of humor, and her compassionate, considerate and sensitive manner, endeared her to all.

Her legacy lives on as thousands around the world draw inspiration from her life of self-sacrifice and devotion.

פרקי המשניות של אותיות השם
חיה מושקא

MISHNAYOS FOR
CHOF BEIS SHEVAT

	<p>ה</p> <p>ברכות פרק ט Page 10</p>	<p>י</p> <p>יומא פרק ח Page 9</p>	<p>ח</p> <p>שבת פרק כב Page 8</p>	
<p>א</p> <p>ברכות פרק ה Page 17</p>	<p>ק</p> <p>מעילה פרק א Page 16</p>	<p>ש</p> <p>ברכות פרק ז Page 15</p>	<p>ו</p> <p>מועד קטן פרק ג Page 13</p>	<p>מ</p> <p>ברכות פרק א Page 12</p>

ח

מסכת שבת פרק כב

א. חבית שגשברה, מצילין הימנה מזון שלש סעדות, ואומר לאחרים, בואו והצילו לכם, ובלבד שלא יספגו. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאוכלין, היוצא מהן מתר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורין. ורבי אלעזר מתיר:

ב. כל שבא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן (ודגים מלוחים קטנים) וקילים האספגין, שהדחתן זו היא גמר מלאכתן:

ג. שובר אדם את החבית לאכל הימנה גרוגרות, ובלבד שלא יתפון לעשות פלי. ואין גוקבין מגופה של חבית, דברי רבי יהודה. וחכמים מתירין. ולא יקבנה מצדה. ואם היתה נקובה, לא יתן עליה שעוה, מפני שהוא ממרח. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת:

ד. נותנין תבשיל לתוך הכור בשביל שיהא שמור, ואת המים היפים ברעים בשביל שיצנו, ואת הצונן בחמה בשביל שיחמו. מי שנשרו כליו בדרך בפנים, מהלך בהן ואינו חושש. הגיע לחצר החיצונה, שומחן בחמה, אבל לא בנגד העם:

ה. הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג, אפלו בעשר אלגטיאות, לא יביאם בידו. אבל עשרה בני אדם מסתפגין באלגטית אחת פניהם ידיהם ורגליהם, ומביאין אותה בידן:

ו. סכין וממשמשין (בבני מעים), אבל לא מתעמלין ולא מתגרדין. אין יורדין לקורדימא, ואין עושין אפקטויזין, ואין מעצבין את הקטן, ואין מחזירין את השבר. מי שנפרקה ידו ורגלו, לא יטרפם בצונן, אבל רוחץ הוא כדרכו, ואם נטרפא, נטרפא:

מסכת יומא פרק ח

א. יום הכפורים אסור באכילה ובשתיה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשיש המטה. והמלך והכלה ירחצו את פניהם. והחיה תנעול את הסנדל, דברי רבי אליעזר, וחכמים אוסרין:

ב. האוכל ככותבת הגסה כמותה וכגרעינתה, והשוטה מלא לגמיו, חיב. וכל האכלין מצטרפין לככותבת. כל המשקין מצטרפין למלא לגמיו. האוכל ושוטה אין מצטרפים:

ג. אכל ושטה בהעלם אחד, אינו חיב אלא חמאת אחת. אכל ועשה מלאכה, חיב שתי חמאות. אכל אכלין שאינן ראויין לאכילה, ושטה משקין שאינן ראויין לשתיה, ושטה ציר או מרים, פטור:

ד. התינוקות, אין מענין אותן ביום הכפורים, אבל מחנכין אותם לפני שנה ולפני שנתים, בשביל שיהיו רגילין במצות:

ה. עברה שהריחה, מאכילין אותה עד שתשיב נפשה. חולה, מאכילין אותו על פי בקיאיין. ואם אין שם בקיאיין, מאכילין אותו על פי עצמו, עד שיאמר די:

ו. מי שאחזו בלמוס, מאכילין אותו אפלו דברים טמאים עד שיאורו עיניו. מי שנשכו קלב שוטה, אין מאכילין אותו מחצר כבוד שלו, ורבי מתיא בן חרש מתיר. ועוד אמר רבי מתיא בן חרש החושש בגרונו, מטילין לו סם בתוך פיו בשבת, מפני שהוא ספק נפשות, וכל ספק נפשות דוחה את השבת:

ז. מי שנפלה עליו מפלת, ספק הוא שם ספק אינו שם, ספק חי ספק מת, ספק נכרי ספק ישראל, מפקחין עליו את הגל. מצאוהו חי, מפקחין עליו. ואם מת, יניחוהו:

ח. חמאת ואשם ודאי מכפרין. מיתה ויום הכפורים מכפרין עם התשובה. התשובה מכפרת על עברות קלות, על עשה ועל לא תעשה, ועל החמורות היא תולה עד שיבוא יום הכפורים ויכפר:

ט. האומר, אַחַמָּא וְאָשׁוּב, אַחַמָּא וְאָשׁוּב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה. אַחַמָּא וְיּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, אין יום הכפורים מכפר. עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְמָקוֹם, יום הכפורים מכפר, עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְחֵבֵרוֹ, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אֵת זֶה דָּרַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מְכַל חֲטָאֵתֵיכֶם לְפָנַי ה' תְּתַהַרְוּ (ויקרא טז), עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְמָקוֹם, יום הכפורים מכפר, עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְחֵבֵרוֹ, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל, לְפָנַי מִי אַתֶּם מְטַהְרִין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם, אֲכִיכֶם שֶׁבְשָׂמַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל לו) וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם מְהוּרִים וּמְהַרְתֶּם. וְאָמַר (ירמיה יז) מְקוֹה יִשְׂרָאֵל ה', מִה מְקוֹה מְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים, אֵף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל:

ה

מסכת ברכות פרק ט

א. הַרוּאֵה מְקוֹם שֶׁנַּעֲשׂוּ בוֹ נְסִים לְיִשְׂרָאֵל, אָמַר בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה נְסִים לְאַבּוֹתֵינוּ בְּמָקוֹם זֶה. מְקוֹם שֶׁנַּעֲקְרָה מִמֶּנּוּ עֲבוּדַת זָרָה, אָמַר בְּרוּךְ שֶׁעָקַר עֲבוּדַת זָרָה מֵאַרְצֵנוּ:

ב. עַל הַזִּיקוּן, וְעַל הַזְּעוּת, וְעַל הַבְּרָקִים, וְעַל הַרְעָמִים, וְעַל הַרוּחוֹת, אָמַר בְּרוּךְ שֶׁכַּחַם מְלֵא עוֹלָם. עַל הַהָרִים, וְעַל הַגְּבְעוֹת, וְעַל הַיָּמִים, וְעַל הַנְּהַרּוֹת, וְעַל הַמַּדְבָּרוֹת, אָמַר בְּרוּךְ עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, הַרוּאֵה אֵת הַיָּם הַגָּדוֹל אָמַר בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה אֵת הַיָּם הַגָּדוֹל, בְּזִמְן שֶׁרוּאֵה אוֹתוֹ לְפָרְקִים. עַל הַגְּשָׁמִים וְעַל בְּשׂוּרוֹת הַטּוֹבוֹת אָמַר בְּרוּךְ הַטּוֹב וְהַמְטִיב, וְעַל שְׂמוּעוֹת רָעוֹת אָמַר בְּרוּךְ דִּין הָאֱמֶת:

ג. בְּנֵה בֵּית חֲדָשׁ, וְקַנֵּה כְּלִים חֲדָשִׁים, אָמַר בְּרוּךְ שֶׁהַחֲיִינוּ. מְבָרַךְ עַל הַרְעָה מֵעֵין הַטּוֹבָה, וְעַל הַטּוֹבָה מֵעֵין הַרְעָה. הַצּוֹעֵק לְשַׁעֲבֵר, הָרִי זֶה תִּפְלַת שְׂוֹא. כִּיצַד, הִיתָה אֲשֶׁתּוֹ מְעַבְּרָת, וְאָמַר יְהִי רְצוֹן שֶׁתִּלְדִּי אִשְׁתִּי זָכָר, הָרִי זֶה תִּפְלַת

שׁוּא. הִיָּה בָּא בְּדֶרֶךְ וְשָׁמַע קוֹל צְוָחָה בְּעִיר, וְאָמַר יְהִי רְצוֹן שְׁלֵא יִהְיוּ אֵלֹו בְּנֵי
בֵיתִי, הֲרִי זֹו תַּפְּלַת שׁוּא:

ד. הַנִּכְנָס לְכֶרֶךְ, מִתְּפַלֵּל שְׁתִּים, אַחַת בְּכַנְיָסְתוֹ וְאַחַת בְּיִצְיָאָתוֹ. בֶּן עֲזַאי אוֹמֵר
אַרְבַּע, שְׁתִּים בְּכַנְיָסְתוֹ וְשְׁתִּים בְּיִצְיָאָתוֹ, וְנוֹתֵן הוֹדָאָה לְשַׁעֲבֵר, וְצוּעֵק לְעֵתִיד
לְבֹא:

ה. חֵיב אָדָם לְכַרְךָ עַל הַרְעָה בְּשֵׁם שֶׁהוּא מְכַרְךָ עַל הַטּוֹבָה, שְׁנֹאֹמֵר (דְּבָרִים
ו) וְאַהֲבַתְּ אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְכָּךְ וּבְכָל נַפְשֶׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ. בְּכָל לִבְכָּךְ,
בְּשֵׁנֵי יִצְרִיךָ, בְּיֹצֵר טוֹב וּבְיֹצֵר רָע. וּבְכָל נַפְשֶׁךָ, אֶפְלוֹ הוּא נוֹטֵל אֵת נַפְשֶׁךָ.
וּבְכָל מְאֹדְךָ, בְּכָל מְמוֹנְךָ. דְּבַר אַחֵר בְּכָל מְאֹדְךָ, בְּכָל מִדָּה וּמִדָּה שֶׁהוּא מוֹרֵד
לְךָ הֵנוּי מוֹרֵד לוֹ בְּמֵאֵד מְאֵד. לֹא יִקַּל אָדָם אֵת רֹאשׁוֹ כְּנִגְדָּה שְׁעַר הַמְּזוּרָה,
שֶׁהוּא מְכוֹן כְּנִגְדָּה בֵּית קִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים. לֹא יִכְנַס לְהַר הַבַּיִת בְּמַקְלוֹ, וּבְמַנְעֵלוֹ,
וּבַפְּנֵדָתוֹ, וּבְאַבְקַ שְׁעַל רִגְלָיו, וְלֹא יַעֲשֶׂנוּ קַפְנֵדְרִיא, וְרִקִּיקָה מְקַל וְחֹמֵר. כָּל
חוֹתְמֵי בְּרֻכּוֹת שֶׁהֵיוּ בְּמַקְדֵּשׁ, הֵיוּ אוֹמְרִים מִן הָעוֹלָם. מִשְׁקַלְקְלוֹ הַפּוּיָנִין וְאִמְרוּ,
אֵין עוֹלָם אֶלָּא אַחֵד, הַתְּקִינוּ שִׁיְהוּ אוֹמְרִים מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. וְהַתְּקִינוּ
שִׁיְהִי אָדָם שׁוֹאֵל אֵת שְׁלוֹם חֲבֵרוֹ בְּשֵׁם, שְׁנֹאֹמֵר (רוֹת ב) וְהִנֵּה בְּעֹז בָּא מִבֵּית
לְחֵם, וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים ה' עִמָּכֶם, וַיֹּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ ה'. וַאֲמֹר (שׁוֹפְטִים ו) ה'
עִמָּךְ גְּבוּר הַחֵיִל. וַאֲמֹר (מִשְׁלֵי כג) אֵל תִּבּוֹז כִּי יִקְנֶה אִמָּךְ. וַאֲמֹר (תְּהִלִּים
קִיט) עַת לַעֲשׂוֹת לְה' הִפְרוּ תוֹרַתְךָ. רַבִּי נֵתָן אוֹמֵר הִפְרוּ תוֹרַתְךָ עַת לַעֲשׂוֹת
לְה':

מסכת ברכות פרק א

א. מאימתי קורין את שמע בערבית, משעה שהכהנים נכנסים לאכל בתרוכתן, עד סוף האשמורה הראשונה, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד חצות. רבן גמליאל אומר, עד שיעלה עמוד השחר. מעשה שבאו בניו מבית המשתה, אמרו לו לא קרינו את שמע. אמר להם אם לא עלה עמוד השחר, חיבין אתם לקרות. ולא זו בלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים ואברים, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. וכל הנאכלין ליום אחד, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. אם בן, למה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרחיק את האדם מן העבירה:

ב. מאימתי קורין את שמע בשחרית, משיכיר בין תכלת ללבן. רבי אליעזר אומר, בין תכלת לכרתי. (וגומרה) עד הגין החמה. רבי יהושע אומר עד שלש שעות, שכן דרך בני מלכים לעמוד בשלש שעות. הקורא מפאן ואילף לא הפסיד, באדם הקורא בתורה:

ג. בית שמאי אומרים בערב כל אדם יטו ויקראו, ובבקר יעמדו, שנאמר (דברים ו) ובשכבך ובקומך. ובית הלל אומרים כל אדם קורא בדרבן, שנאמר (שם) ובלכתך בדרך. אם בן, למה נאמר ובשכבך ובקומך, בשעה שבני אדם שוכבים ובשעה שבני אדם עומדים. אמר רבי מרפון אני הייתי בא בדרך, והייתי לקרות בדברי בית שמאי, וספנתי בעצמי מפני הלסטים. אמרו לו פדאי היית לחוב בעצמך, שעברת על דברי בית הלל:

ד. בשחר מברך שתים לפניך ואחת לאחריה, ובערב שתים לפניך ושתיים לאחריה. אחת ארבה ואחת קצרה. מקום שאמרו להאריך, אינו רשאי לקצר. לקצר, אינו רשאי להאריך. לחתם, אינו רשאי שלא לחתם. ושלא לחתם, אינו רשאי לחתם:

ה. מזכירין יציאת מצרים בלילות. אמר רבי אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות, עד שדרשה בן זומא,

שנאמר (דברים מז) למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך, הנמים. כל ימי חייך, הלילות. וחכמים אומרים ימי חייך, העולם הזה. כל (ימי חייך), להביא לימות המשיח:

פ

מסכת מועד קטן פרק ג

א. ואלו מגלחין במועד הבא ממדינת הים, ומבית השביה, והיוצא מבית האסורין, והמגדה שהתירו לו חכמים, וכן מי שנשאל לחכם והתר, והנזיר, והמצרע העולה מטמאתו לטהרתו:

ב. ואלו מכבסין במועד הבא ממדינת הים, ומבית השביה, והיוצא מבית האסורים, והמגדה שהתירו לו חכמים, וכן מי שנשאל לחכם והתר, מטפחות הידים ומטפחות הספרים ומטפחות הספג, (הזבין והזבות והגדות והיולדות), וכל העולין מטמאה לטהרה, הרי אלו מתרין. ושאר כל אדם אסורין:

ג. ואלו כותבין במועד קדושי נשים, גטין ושוברין, דיתיקי, מתנה ופרוזבולין, אגרות שום, ואגרות מזון, שטרי חליצה, ומאונים, ושטרי ברורין, וגזרות בית דין, ואגרות של רשות:

ד. אין כותבין שטרי חוב במועד. ואם אינו מאמינו, או שאין לו מה יאכל, הרי זה יכתוב. אין כותבין ספרים תפלין ומזוזות במועד, ואין מגיהין אות אחת, אפלו בספר עזרא. רבי יהודה אומר כותב אדם תפלין ומזוזות לעצמו, ומנוה על ירכו תכלת לציצית:

ה. הקובר את מתו שלשה ימים קדם לרגל, בטלה הימנו גזרת שבעה. שמונה, בטלה הימנו גזרת שלשים. מפני שאמרו, שבת עולה ואינה מפסקת, רגלים מפסיקין ואינן עולין:

ו. רבי אליעזר אומר משחרב בית המקדש, עצרת כשבת. רבן גמליאל אומר ראש השנה ויום הכפורים, פרגלים. וחכמים אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא עצרת פרגלים, ראש השנה ויום הכפורים כשבת:

ז. אין קורעין, ולא חולצין, ואין מברין, אלא קרוביו של מת. אין מברין אלא על מטה וקופה, ואין מוליכין לבית האכל לא בטבלא ולא באסקוטלא ולא בקנון, אלא בפלים. ואין אומרים ברפת אבלים במועד, אבל עומדין בשורה ומנחמין ופותרין את הרבים:

ח. אין מניחין את המטה ברחוב, שלא להרגיל את ההספד. ולא של נשים לעולם, מפני הכבוד. נשים במועד מענות, אבל לא מטפחות. רבי ישמעאל אומר הסמוכות למטה מטפחות:

ט. בראשי חודשים בחגכה ובפורים, מענות ומטפחות, בזה ובה (אבל) לא מקוננות. נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות. איזהו ענוי, שכלן עונות כאחת. קינה, שאחת מדברת וכלן עונות אחריה, שנאמר (ירמיה ט) ולמדנה בנתיכם נהי, ואשה רעותה קינה. אבל לעתיד לבוא הוא אומר (ישעיה כה) בלע המות לנצח, ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וגו':

מסכת ברכות פרק ז

א. שלשה שאכלו באחד, חיבין לזמן. אבל דמאי, ומעשר ראשון שנטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שגפדו, והשמש שאכל כזית, והבותי, מזמנין עליהם. אבל אכל טבל, ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שלא נפדו, והשמש שאכל פחות מכזית, והגברי, אין מזמנין עליהם:

ב. נשים ועבדים וקטנים, אין מזמנין עליהם. עד כמה מזמנין, עד כזית. רבי יהודה אומר, עד כביצה:

ג. כיצד מזמנין, בשלשה אומר נברך. בשלשה והוא, אומר ברכו. בעשרה, אומר נברך לאלהינו. בעשרה והוא, אומר ברכו. אחד עשרה ואחד עשרה רבוא. במאה אומר נברך לה' אלהינו. במאה והוא, אומר ברכו. באלף אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל. באלף והוא, אומר ברכו. ברבוא אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל אלהי הצבאות יושב הכרובים על המזוזן שאכלנו. ברבוא והוא, אומר ברכו. בענין שהוא מברך, כך ענין אחריו ברוך ה' אלהינו אלהי ישראל אלהי הצבאות יושב הכרובים על המזוזן שאכלנו. רבי יוסי הגלילי אומר לפי רב הקהל הן מברכין, שנאמר (תהלים סח) במקלהות ברכו אלהים, ה' ממקור ישראל. אמר רבי עקיבא מה מציינו בבית הכנסת, אחד מרבין ואחד מועטין אומר ברכו את ה'. רבי ישמעאל אומר ברכו את ה' המברך:

ד. שלשה שאכלו באחד, אינן רשאים לחלק. וכן ארבעה, וכן חמשה. ששה נחלקין, עד עשרה. ועשרה אינן נחלקין, עד שיהיו עשרים:

ה. שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד, בזמן שמקצתן רואין אלו את אלו, הרי אלו מצטרפין לזמון. ואם לאו, אלו מזמנין לעצמן, ואלו מזמנין לעצמן. אין מברכין על היין עד שיתן לתוכו מים, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, מברכין:

מסכת מעילה פרק א

א. קדשי קדשים ששחטן בדרום, מועלין בהן. שחטן בדרום וקבל דמן בצפון, בצפון וקבל דמן בדרום, שחטן ביום וזרק בלילה, בלילה וזרק ביום, או ששחטן חוץ לזמנו וחוץ למקומו, מועלין בהן. כלל אמר רבי יהושע כל שהיה לה שעת התר לכהנים, אין מועלין בה. ושלא היה לה שעת התר לכהנים, מועלין בה. איזו היא שהיה לה שעת התר לכהנים, שלנה, ושנממאה, ושיצאה. איזו היא שלא היה לה שעת התר לכהנים, שגשחטה חוץ לזמנה, חוץ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה:

ב. בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים, רבי אליעזר אומר מועלין בו, ואין חיבין עליו משום פגול נותר וטמא. רבי עקיבא אומר אין מועלין בו, אבל חיבין עליו משום פגול נותר וטמא. אמר רבי עקיבא והרי המפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות, לא בשם שדמה פוטר את בשרה, כך הוא פוטר את בשר חבירתה. ואם פטר דמה את בשר חבירתה מן המעילה, דין הוא שיפטר את בשרה:

ג. אמורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים, רבי אליעזר אומר אין מועלין בהן, ואין חיבין עליהן משום פגול נותר וטמא. רבי עקיבא אומר מועלין בהן, וחיבין (עליהן) משום פגול נותר וטמא:

ד. מעשה דמים בקדשי קדשים, להקל ולהחמיר. ובקדשים קלים, בלן להחמיר. ביצר, קדשי קדשים לפני זריקת דמים, מועלין באמורין ובבשר. לאחר זריקת דמים, מועלים באמורים ואין מועלין בבשר. על זה ועל זה, חיבין משום פגול נותר וטמא. ובקדשים קלים בלן להחמיר, ביצר, קדשים (קלים) לפני זריקת דמים, אין מועלין לא באמורין ולא בבשר. לאחר זריקת דמים, מועלין באמורין ואין מועלין בבשר. על זה ועל זה, חיבין משום פגול נותר וטמא. נמצא, מעשה דמים בקדשי קדשים, להקל ולהחמיר, ובקדשים קלים, בלו להחמיר:

א

מסכת ברכות פרק ה

א. אין עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד ראש. חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים, כְּדִי שְׂיִכְוְנוּ אֶת לְבָבָם לְמָקוֹם. אֶפְלוּ הַמְּלֶכֶד שׁוֹאֵל בְּשִׁלּוּמוֹ, לֹא יִשְׂכְּבוּ. וְאֶפְלוּ נְחֹשׁ כְּרוּד עַל עַקְבוֹ, לֹא יִפְסִיק:

ב. מזכירין גבורות גשמים בתחית המתים, ושואלין הגשמים בברכת השנים, והבדלה בחיגון הדעת. רבי עקיבא אומר אומרה ברכה רביעית בפני עצמה. רבי אליעזר אומר, בהודאה:

ג. האומר על קן צפור יגיעו רחמים, ועל טוב יזכר שמך, מודים מודים, משתקין אותו. העובר לפני התיבה וטעה, יעבר אחר תחתיו, ולא יהא סרבן באותה שעה. מנין הוא מתחיל, מתחלת הברכה שטעה בה:

ד. העובר לפני התבה, לא יענה אחר הכהנים אמן, מפני הטרור. ואם אין שם בהן אלא הוא, לא ישא את כפיו. ואם הבטחתו שהוא נושא את כפיו וחוזר לתפלתו, רשאי:

ה. המתפלל וטעה, סימן רע לו. ואם שליח צבור הוא, סימן רע לשולחיו, מפני ששלוחו של אדם כמותו. אמרו עליו על רבי חנינא בן דוסא, שהיה מתפלל על החולים ואומר, זה חי וזה מת. אמרו לו, מנין אתה יודע. אמר להם, אם שגורה תפלתי בפי, יודע אני שהוא מקבל, ואם לאו, יודע אני שהוא מטרף:

